

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 176/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. R., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 240/2009 a jeho rozsudkom z 30. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2011 doručená faxom a 12. januára 2011 poštou sťažnosť Ing. J. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 240/2009 z 30. septembra 2010 (ďalej aj „namietaný rozsudok“ alebo „napadnutý rozsudok“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že ako profesionálny vojak nemal splniť normy z pohybovej výkonnosti (v prípade robenia kľukov, podpôr ležmo a dvanásťminútového behu) za rok 2007, a to v dôsledku prerušenia ich vykonávania počas preskúšania. Disciplinárnym rozkazom veliteľa brigády velenia, riadenia a prieskumu Vojenského útvaru 3030 Z. č. p.: VÚ-47-37/2007 z 19. decembra 2007 bolo sťažovateľovi uložené disciplinárne opatrenie, a to zníženie služobného platu o 5 % na tri mesiace z posledného priznaného služobného platu. V zápise o vyjadrení profesionálneho vojaka k disciplinárnemu previneniu z toho istého dňa sťažovateľ výslovne uviedol, že sa k veci nevyjadruje.

Proti uloženému disciplinárnemu opatreniu podal sťažovateľ 14. januára 2008 odvolanie, na základe ktorého veliteľ veliteľstva vzdušných síl Slovenskej republiky (ďalej len „veliteľ veliteľstva vzdušných síl“) rozhodnutím č. p.: VVzS-354-1/2008-PPV z 26. februára 2008 napadnuté rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia č. p.: VÚ-47-37/2007 z 19. decembra 2007 zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie prvostupňovému správnenému orgánu.

Následne veliteľ brigády velenia, riadenia a prieskumu Vojenského útvaru 3030 Z. disciplinárnym rozkazom č. p.: VÚ-42/2008 z 27. marca 2008 opätovne rozhodol o znížení služobného platu sťažovateľa o 5 % na tri mesiace z posledného priznaného služobného platu. Sťažovateľ podal proti označenému disciplinárnemu rozkazu odvolanie, na základe ktorého bol aj tento rozkaz rozhodnutím veliteľa veliteľstva vzdušných síl č. p.: VVzS-554-2-3/2008-PPV z 9. júna 2008 zrušený a vec bola znovu vrátená na nové konanie a rozhodnutie.

V ďalšom konaní veliteľ brigády velenia, riadenia a prieskumu Vojenského útvaru 3030 Z. vyzval 16. júna 2008 sťažovateľa a jeho právnu zástupkyňu na súčinnosť vykonaním dôkazu výpoveďou na 26. jún 2008, resp. ak by sa sťažovateľ nemohol v tomto termíne z vážnych dôvodov zúčastniť vykonania uvedeného dôkazu, mal sa do 1. júla 2008 písomne vyjadriť k veci, najmä predložiť navrhované dôkazy spolu s odôvodnením s tým, že mu bude umožnené nahliadnuť do spisového materiálu. Doručenie predmetnej výzvy, resp. právne účinky fikcie doručenia boli sťažovateľom následne spochybňované. Nespornou skutočnosťou bolo, že 19. júna 2008, t. j. v deň doručenia výzvy, sťažovateľ vykonával nepretržitú 24-hodinovú službu vo Vojenskom útvere Z. V ten istý deň bola písomnosť (t. j. výzva zo 16. júna 2008) doručená právnej zástupkyňi sťažovateľa. Sťažovateľ si zásielku prevzal osobne až 26. júna 2008. V každom prípade sťažovateľ sa 26. júna 2008 na výzvu na súčinnosť na účely podania výpovede nedostavil a do 1. júla 2008 ani písomne nevyjadril.

Už 25. júna 2008 podal sťažovateľ ako účastník správneho konania prostredníctvom svojej právnej zástupkyne námietky predpojatosti proti vec vybavujúcemu poručíkovi M. V., poručíkovi JUDr. M. M. a proti veliteľovi útvaru plk. generálneho štábu. O sťažovateľom vznesených námietkach predpojatosti rozhodol veliteľ útvaru 1. júla 2008 č. p.: VÚ-42-46/2008 tak, že ich vo vzťahu ku všetkým trom namietaným osobám zamietol.

Veliteľ brigády velenia, riadenia a prieskumu Vojenského útvaru 3030 Z. následne 11. júla 2008 rozhodol disciplinárnym rozkazom č. p.: VÚ-42-46/2008 o uložení disciplinárneho opatrenia sťažovateľovi, a to v podobe zníženia služobného platu o 5 % na tri mesiace z posledného priznaného služobného platu. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal 21. júla 2008 odvolanie, v ktorom namietal porušenie svojho práva ako účastníka konania obhajovať sa tvrdiac, že neboli splnené podmienky zákonnej fikcie doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Výhrady sťažovateľa sa zároveň týkali aj toho, že o jeho námietke predpojatosti smerujúcej proti veliteľovi útvaru rozhodovala tá istá osoba, proti ktorej táto námietka smerovala.

Odvolací správny orgán predvolal sťažovateľa na vypočutie 16. septembra 2008 s tým, že pokiaľ sa ho nebude môcť zúčastniť v tomto termíne, určil mu náhradný termín na 18. september 2008. Predvolanie bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa 4. septembra 2008 a sťažovateľovi 10. septembra 2008. Právna zástupkyňa sťažovateľa podaním z 18. septembra 2008 ospravedlnila svoju neúčast' na nariadenom vypočutí z dôvodu kolízie so súdnymi pojednávaniami v iných veciach. Nenavrhla určiť nový termín a ani neuviedla žiadne skutočnosti na obranu sťažovateľa. Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne podaním z 22. septembra 2008 vyslovil názor, „že postup odvolacieho orgánu, ktorý mienil doplniť dokazovanie výsluchom sťažovateľa v odvolacom konaní, je v rozpore so zmyslom a účelom ustanovenia § 129 Zákona č. 346/2005 Z. z.“, a zároveň poukázal „na nesprávnosti v postupe správneho orgánu ako aj na opätovné nedostatky zistenia skutočného stavu a právneho posúdenia rozhodnutia zo dňa 11. 07. 2008“.

Veliteľ veliteľstva vzdušných síl odvolanie sťažovateľa proti disciplinárnemu rozkazu z 11. júla 2008 rozhodnutím č. p.: VVzS-354-3/5-2008-PPV z 30. septembra 2008 zamietol a napadnuté prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

Proti rozhodnutiu veliteľa veliteľstva vzdušných síl č. p.: VVzS-354-3/5-2008-PPV z 30. septembra 2008 sťažovateľ podal 9. decembra 2008 žalobu o preskúmanie rozhodnutia Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) (tvrdiac, že rozhodnutie správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), § 250j ods. 2 písm. c) OSP (namietajúc, že zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci) a § 250j ods. 2 písm. e) OSP (vyjadrujúc názor, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia).

V súvislosti s doručením výzvy na súčinnosť zo 16. júna 2008, na základe ktorej sa mal sťažovateľ dostaviť 26. júna 2008 z dôvodu podania výpovede, namietal nesplnenie predpokladov pre zákonnú fikciu doručenia v zmysle § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Sťažovateľ ďalej vzniesol výhrady proti nesprávne postupu prvostupňového orgánu pri

rozhodovaní o námietke predpojatosti a zároveň argumentoval tým, že odvolací správny orgán nie je oprávnený vykonať v rámci odvolacieho konania ďalšie dôkazy (výpoveď sťažovateľa ako účastníka konania). Sťažovateľ navrhol, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

Krajský súd rozhodol o žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia veliteľa veliteľstva vzdušných síl č. p.: VVzS-354-3/5-2008-PPV z 30. septembra 2008 rozsudkom č. k. 24 S/6/2008-44 z 31. marca 2009, ktorým jeho žalobu ako podanú bez právneho dôvodu zamietol.

V odôvodnení svojho zamietajúceho rozsudku krajský súd okrem iného uviedol, že *„... je potrebné zdôrazniť, že predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky vznesené v žalobe (žalobné dôvody), ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu a s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací orgán vysporiadať vo svojom druhostupňovom rozhodnutí napadnutým žalobou. Inak by potom preskúmovacie súdne konanie nahrádzalo inštitút odvolacieho konania ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného súdom podľa druhej hlavy 5. časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. Sž 67-68/01, 4 Sž 69-70/01 – ZSP 3/2002)“.*

Krajský súd sa preto zaoberal iba námietkou sťažovateľa, že bolo porušené jeho právo *„obhajovať sa“* a argumentáciou smerujúcou proti namietanému nesprávnemu postupu prvostupňového správneho orgánu pri rozhodovaní o námietkach predpojatosti. Vo vzťahu k porušeniu práva *„obhajovať sa“* krajský súd okrem iného uviedol: *„... účastník počas konania na prvostupňovom orgáne, v ktorom boli vydané tri rozhodnutia a aj v rámci odvolacieho konania, mal možnosť pred uložením disciplinárneho opatrenia vyjadriť sa k veci, navrhnuť dôkazy a obhajovať sa. V posudzovanom prípade sa účastník vyslovene vzdal tohto práva a ďalšie možnosti, ktoré mu poskytol prvostupňový a odvolací správny orgán, nevyužil...“* Vo vzťahu k námietkam predpojatosti krajský súd vychádzal z toho, že rozhodnutie o námietkach č. p.: VÚ-42-46/2008 nie je predmetom preskúmania správneho súdu. Krajský súd s ohľadom na § 135 ods. 2 OSP poukázal na to, že námietka

predpojatosti „je svojim obsahom však len výhradou proti procesnému postupu“, a konštatoval, že „pokiaľ by išlo o vadu postupu správneho orgánu, táto v danom prípade nemohla mať vplyv na správnosť vydaného rozhodnutia“.

Proti zamietajúcemu rozsudku prvostupňového súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd sa zaoberal iba jeho námietkou, že bolo porušené jeho právo obhajovať sa, a tiež námietkou smerujúcou proti nesprávnemu postupu prvostupňového správneho orgánu pri rozhodovaní o námietke predpojatosti, ale ďalšími námietkami uplatnenými v žalobe sa nezaoberal. V dôsledku toho mal byť podľa názoru sťažovateľa naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP (rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), § 205 ods. 2 písm. d) OSP (súd I. stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a § 205 ods. 2 písm. a) OSP (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, čím sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom).

Sťažovateľ považoval za odňatie možnosti konať pred súdom to, že sa krajský súd zaoberal iba niektorými z jeho námietok, no nie všetkými vadami konania, na ktoré poukázal v žalobe, hoci ich právna zástupkyňa zhrnula vo vyjadrení pre odvolacie konanie z 22. septembra 2008.

Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa taktiež nevysporiadal s namietanou vadou konania, že sa sťažovateľ dozvedel o výpovedi npor. M. z 18. januára 2008, ktorá tvorila podklad na rozhodnutie vo veci, až z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu. Nesprávne právne posúdenie veci malo spočívať tiež v nesprávnom výklade a aplikovaní § 129 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z. z.“), podľa ktorého za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie do 30 dní odo dňa, keď sa vedúci služobného úradu alebo veliteľ o spáchaní disciplinárneho previnenia dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia, ako aj v závere „... o možnosti vyjadriť sa na svoju vlastnú obhajobu“. Sťažovateľ napokon nesúhlasil ani

so spôsobom, akým sa krajský súd vysporiadal a tými jeho námietkami, ktorým sa v odôvodnení svojho rozsudku venoval.

Najvyšší súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu č. k. 24 S/6/2008-44 z 31. marca 2009 rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 240/2009 z 30. septembra 2010, ktorým napadnutý prvostupňový rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Proti označenému rozsudku najvyššieho súdu smeruje sťažnosť sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie v občianskom súdnom konaní (vrátane preskúmavania zákonnosti orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci v rámci správneho súdnictva) patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu však k takémuto záveru nedospel.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 158/09) ďalej pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení najvyššieho súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010). Navyše to platí o to viac, ak ide o sťažnosť, ktorou je namietané preskúmanie rozhodnutia v správnom súdnictve.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnymi závermi všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných právnych noriem v jeho právnej veci.

Sťažovateľ je toho názoru, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 240/2009 z 30. septembra 2010 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôsledku pochybení v konaní tým, že správne orgány a následne vo veci konajúce všeobecné súdy vychádzali z nesprávne zisteného skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia veci a nezaoberali sa jeho námietkami, resp. sa s nimi vysporiadali ústavne nekonformným spôsobom.

Ústavný súd vo vzťahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V danom prípade možno osobitne vyabstrahovať tri skupiny námietok, ktorými sťažovateľ odôvodňuje svoju sťažnosť a s ktorými je podľa názoru ústavného súdu potrebné zaoberať sa a vyhodnotiť ich spoločne.

Prvá námietka je založená na tvrdení, že sťažovateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom, obhajovať sa a vyjadriť sa k veci, osobitne tým, že vo vzťahu k okolnostiam doručovania výzvy veliteľa brigády velenia, riadenia a prieskumu Vojenského útvaru 3030 Z. zo 16. júna 2008 na jeho vypočutie neboli splnené podmienky právnej fikcie (náhradného) doručenia v zmysle § 24 ods. 2 Správneho poriadku, a v súvislosti s tým, že sa sťažovateľ o výpovedi npor. M. dozvedel až z rozhodnutia správneho orgánu, ktorý rozhodoval o odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu.

Druhá námietka sťažovateľa sa týka toho, že v správnom konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku malo dôjsť k vadám spočívajúcim v tom, že v čase po vznesení námietok predpojatosti sťažovateľom vykonávali úkony osoby, proti ktorým boli námietky vznesené, pričom táto vada bola konajúcimi súdmi v správnom súdnictve nesprávne právne posúdená.

Napokon tretia námietka smeruje proti tomu, že najvyšší súd mal nesprávne právne posúdiť vec, a to osobitne vo vzťahu k § 129 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. prehládajúc vzťah uvedeného zákona a Správneho poriadku.

K jednotlivým dôvodom, ktoré sťažovateľ použil ako argumenty na preukázanie opodstatnenosti jeho sťažnosti, najvyšší súd uviedol:

K odňatiu možnosti konať pred súdom

Vo vzťahu k doručovaniu výzvy zo 16. júna 2008 sťažovateľ uvádza, že nedošlo k splneniu podmienok náhradného doručenia podľa § 24 ods. 2 v spojitosti s § 25 Správneho poriadku, pretože sa v prvý deň doručenia nezdržiaval v mieste (na adrese), kde mala byť písomnosť doručená. Podľa sťažovateľa *„Správne orgány aj súdy obidvoch stupňov obišli tento nedostatok v postupe správneho orgánu poukazovaním na to, že predvolanie na výsluch bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa.“*

Najvyšší súd v namietanom rozsudku k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa nemožnosti *„vyjadriť sa k veci, navrhnúť dôkazy a obhajovať sa“* okrem iného uviedol, že *„táto námietka nebola spôsobilá spochybníť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, pretože nebolo sporné, že žalobca a ani jeho právna zástupkyňa nevyužili možnosť vyjadriť sa k veci, predložiť dôkazy a brániť sa v lehote, ktorú určil prvostupňový správny orgán, a to do 1. 7. 2008“*.

Najvyšší súd ďalej konštatoval, že žalobca bol o tom, že sa má 26. júna 2008 uskutočniť dôkaz jeho výpoveďou, najneskôr deň predtým informovaný svojou právnou zástupkyňou, no napriek tomu sa vykonania tohto dôkazu nezúčastnil. Sťažovateľ ani jeho právna zástupkyňa nezaslali správne orgánu písomné vyjadrenie k veci spolu s navrhovaným dôkazmi, hoci tak mali v prípade, že nebude možné vykonať dôkaz výpoveďou, urobiť do 1. júla 2008.

Najvyšší súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že odvolací správny orgán predvolal sťažovateľa ako účastníka konania na vykonanie dôkazu výpoveďou na dva termíny (16. a 19. septembra 2008), ale žalobca a ani jeho právna zástupkyňa sa nedostavili ani na jeden z nich.

Podľa najvyššieho súdu „možnosť vyjadriť sa k veci v zmysle § 128 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. bola žalobcovi jednoznačne poskytnutá či už vo forme vykonania dôkazu výpoveďou alebo zaslania písomného vyjadrenia, pričom námietka žalobcu, že o tom, že dňa 26. 6. 2008 sa má uskutočniť dôkaz jeho výpoveďou sa dozvedel až dňa 26. 6. 2008, kedy zásielku osobne prevzal, nič nemení na skutočnosti, že vyjadriť sa k veci písomne, resp. predložiť návrhy na dokazovanie mal možnosť (podľa obsahu predmetnej výzvy) až do dňa 1. 7. 2008“.

Najvyšší súd ďalej ozrejmil, prečo nepovažuje námietku sťažovateľa týkajúcu sa nemožnosti vyjadriť sa k výpovedi npor. M. za dôvodnú, a to napriek skutočnosti, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s touto námietkou nevysporiadal. Podľa najvyššieho súdu z obsahu spisu vyplynulo, že sťažovateľ mal vedomosť o tom, že podkladom rozhodnutia o disciplinárnom opatrení bola výpoveď npor. M. už z rozhodnutia veliteľa veliteľstva vzdušných síl č. p.: VVzS-354-1/2008-PPV z 26. februára 2008, resp. z následného prvostupňového rozhodnutia veliteľa brigády velenia, riadenia a prieskumu Vojenského útvaru 3030 Z. č. p.: VÚ 42/2008 z 27. marca 2008. Zároveň bol sťažovateľ najneskôr 26. júna 2008 oboznámený s možnosťou nahliadnuť do sprístupneného spisu v zmysle § 23 Správneho poriadku.

Vzhľadom na citované odôvodnenie a z neho vyplývajúce závery sa podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nejaví z aspektu námietky sťažovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom ako zjavne neodôvodnený, svojvoľný alebo ústavne neudržateľný, resp. spôsobilý vyvolať porušenie sťažovateľom v sťažnosti označených práv zaručených v ústave a dohovore.

K námietkam predpojatosti a nesprávnemu právnemu posúdeniu ich dôsledkov

Vo vzťahu k námietkam o predpojatosti osôb najvyšší súd považuje právny názor krajského súdu za vecne správny zdôrazňujúc, že *„v postupe správneho orgánu v zmysle námietok žalobcu, nedošlo k takému pochybeniu, ktoré by bolo možné posúdiť ako vadu konania“*. Najvyšší súd taktiež zvýraznil záver krajského súdu v tejto otázke, keď uviedol, že *„pokiaľ správny orgán má stanovenú lehotu na rozhodnutie, vykonanie dôkazu je takým úkonom, ktorý odklad nepripúšťa“*.

K námietke spočívajúcej v tvrdení o nesprávnom právnom posúdení prekluzívnej lehoty podľa § 129 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z.

Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd nesprávne právne posúdil vplyv prekluzívnej lehoty podľa § 129 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. v súvislosti s § 81 a § 128 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. vo vzťahu k Správnomu poriadku.

Podľa § 81 zákona č. 346/2005 Z. z. na konanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (poznámkou č. 28 pod čiarou sa odkazuje na Správny poriadok) ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 128 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. pred uložením disciplinárneho opatrenia musí byť vždy objektívne zistený skutočný stav. Profesionálnemu vojakovi musí byť pred uložením disciplinárneho opatrenia daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa § 129 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie do 30 dní odo dňa, keď sa vedúci služobného úradu alebo veliteľ o spáchaní disciplinárneho previnenia dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia.

Podľa názoru sťažovateľa sa má v 30-dňovej lehote ustanovenej v § 129 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. uskutočniť správne konanie na oboch stupňoch a po uplynutí tejto lehoty už nemožno dopĺňať dokazovanie alebo odstraňovať vady konania v rámci odvolacieho konania.

Najvyšší súd sa s týmto názorom sťažovateľa nestotožnil. K námietke týkajúcej sa nemožnosti doplniť dokazovanie v rámci odvolacieho konania pred správnym orgánom najvyšší súd poukázal na možnosť aj z vlastného podnetu vykonať nové dôkazy s odkazom na § 59 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého odvolací správny orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Lehota ustanovená v § 129 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. tak podľa najvyššieho súdu nebráni v možnosti doplniť dokazovanie ani v rámci odvolacieho správneho konania.

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom namietanou nedostatočnosťou a neúplnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku v celom rozsahu zotrváva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho a dovolacieho), ktoré stručne a jasne objasní právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010). Napokon je potrebné dodať, že v danom prípade rozhodoval najvyšší súd v rámci správneho súdnictva, a preto bolo jeho úlohou posúdiť iba zákonnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu, resp. spôsobu, akým sa s jeho zákonnosťou vysporiadal prvostupňový súd.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu z hľadiska posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku, právne závery najvyššieho súdu (vychádzajúce z existujúcich skutkových zistení) vo vzťahu k dôvodom sťažnosti nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

Ústavný súd preskúmal v rámci predbežného prerokovania sťažnosti rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 240/2009 z 30. septembra 2010 v naznačenom smere a zistil, že odôvodnenie rozhodnutia dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, o aké dôkazy najvyšší súd oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval a prečo nevykonal i ďalšie dôkazy. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd správne posúdil skutkový stav a rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi. Vzhľadom na to uzavrel, že medzi namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu a tvrdeným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je žiadna príčinná súvislosť. Rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprosesných princípov konania pred týmto súdom, a tiež ani to, že by závery, ku ktorým dospel, boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo pre neho s nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd na základe uvedeného uzavrel, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 240/2009 z 30. septembra 2010 nie je svojvoľný a právnymi závermi v ňom obsiahnutými sa nemohlo zasiahnuť do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011